

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in de zaken nos. AWB 07/11963, 07/11965 en
07/15010 van de voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage,
nevenzittingsplaats Haarlem, van 21 juni 2007 in de gedingen tussen:

appellant

en

de Staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 2 november 2000 heeft de Staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) een aanvraag van appellant om hem als vluchteling toe te laten afgewezen en geweigerd hem ambtshalve een vergunning tot verblijf op grond van klemmende redenen van humanitaire aard te verlenen. Dit besluit is aangehecht.

Bij besluit van 13 maart 2007 heeft de staatssecretaris, voor zover thans van belang, het daartegen door appellant gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 21 juni 2007, verzonden op 22 juni 2007, heeft de voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Haarlem (hierna: de voorzieningenrechter), voor zover thans van belang, het daartegen door appellant ingestelde beroep niet-ontvankelijk verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 17 juli 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 1 augustus 2007 heeft de staatssecretaris een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 120 van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000), voorzover thans van belang, kan hoger beroep, als bedoeld in artikel 84 van die wet, slechts worden ingesteld tegen een uitspraak van de voorzieningenrechter over een besluit dat is bekendgemaakt na het tijdstip van inwerkingtreding van deze wet, met uitzondering van een beslissing op bezwaar gericht tegen een besluit bekendgemaakt voor inwerkingtreding van de wet.

2.2. Het hoger beroep richt zich tegen de uitspraak van de voorzieningenrechter over voormeld besluit van 13 maart 2007, bevattende een beslissing op bezwaar, gericht tegen voormeld besluit van 2 november 2000, dat is bekendgemaakt op 13 november 2000, derhalve vóór inwerkingtreding van de Vw 2000 op 1 april 2001.

Ingevolge voormeld artikel 120, gelezen in verbinding met artikel 33e van de Vreemdelingenwet (oud), kan hiertegen - anders dan onder de aangevallen uitspraak is vermeld - geen hoger beroep worden ingesteld.

2.3. De Afdeling is kennelijk onbevoegd van het hoger beroep kennis te nemen.

2.4. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

verklaart zich onbevoegd van het hoger beroep kennis te nemen.

Aldus vastgesteld door mr. D. Roemers, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. O. van Loon, ambtenaar van Staat.

w.g. Roemers
Lid van de enkelvoudige kamer

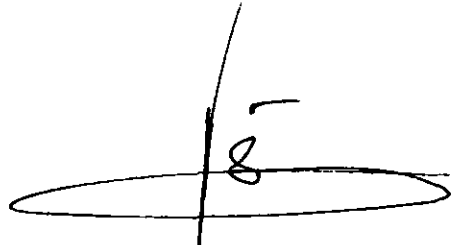
w.g. Van Loon
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 16 augustus 2007

284-534.

Verzonden: 16 augustus 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' with a horizontal stroke and a small 'e' or similar mark to the right.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

Ministerie van Justitie

Immigratie- en Naturalisatiedienst (IND)

Postadres Postbus 70567, 5201 CZ 's-Hertogenbosch

Infolijn 0900-1234561 (EUR 0.10 p.m.)
(werkdagen van 9.00 tot 17.00 uur)
Fax (073) 6443199
Internet www.ind.nl

DE STAATSSECRETARIS VAN JUSTITIE
Kenmerk Immigratie- en Naturalisatiedienst (IND)
Nummer: 9812-30-8028

Op 5 december 2000 is namens , nationaliteit: burger van Servië en Montenegro, geboren op , verder te noemen betrokkene, een bezwaarschrift ingediend, gericht tegen de beschikking van 2 november 2000, uitgereikt op 13 november 2000, waarbij de aanvraag om toelating als vluchteling niet is ingewilligd. Bij beschikking van 1 februari 2002 is het bezwaar ongegrond verklaard. Hiertegen is namens betrokkene beroep ingesteld. Bij uitspraak van 10 juli 2003 van de rechtbank te Alkmaar is het beroep gegrond verklaard. Bij beschikking van 25 juli 2003 is het bezwaar wederom ongegrond verklaard. Hiertegen heeft betrokkene op 15 augustus 2003 beroep ingesteld. Bij uitspraak van de rechtbank te Arnhem van 24 juli 2004 is het beroep gegrond verklaard. Op 9 november 2004 wordt het bezwaar wederom ongegrond verklaard. Dit besluit wordt op 26 mei 2005 ingetrokken. Derhalve moet er nog een besluit worden genomen ten aanzien van het bezwaar van 5 december 2000.

Voorts is aan betrokkene bij besluit van 9 november 2004 ambthalf geen verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking tijdsverloop in de asielprocedure verleend. Op 29 april 2005 is het bezwaar dat tegen dit besluit is ingediend kennelijk ongegrond verklaard. Dit besluit is, aangezien het besluit van 9 november 2004 is ingetrokken, eveneens ingetrokken. Er dient derhalve nog een ambtshalf besluit te worden genomen ten aanzien van de vraag of betrokkene in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking 'tijdsverloop in de asielprocedure'.

De aanvraag om toelating als vluchteling wordt op grond van artikel 117 van de Vreemdelingenwet 2000 verder aangemerkt als een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van de Vreemdelingenwet 2000. Derhalve wordt het bezwaarschrift geacht te zijn gericht tegen het niet inwilligen van een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd. De inhoud van het dossier is betrokken bij de besluitvorming.

Betrokkene is op 9 februari 2007 gehoord door een ambtelijke commissie. Dit gehoor, waarvan een verslag is opgemaakt, is eveneens betrokken in de besluitvorming.

Betrokkene is in de gelegenheid gesteld om de gronden van bezwaar en de reactie op het voornemen om betrokkene ex artikel 67 ongewenst vreemdeling te verklaren kenbaar te maken. Hij heeft hiervan bij brief van 28 februari 2007 gebruik gemaakt. Deze brief is bij de besluitvorming betrokken.

Allereerst wordt overwogen dat ingevolge artikel 31, tweede lid, sub k, van de Vreemdelingenwet bij het onderzoek naar de aanvraag om een verblijfsvergunning asiel mede wordt betrokken de omstandigheid dat de vreemdeling een gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid. Verwezen wordt naar het als bijlage bijgevoegde uittreksel uit de Centrale Justitiële Documentatie van 26 september 2006. Hieruit blijkt dat betrokkene is veroordeeld voor het plegen van meerdere misdrijven.

Dat betrokkene door het Gerechtshof tot een lagere straf is veroordeeld zoals betrokkene stelt in haar brief van 28 februari 2007 doet niet af aan de omstandigheid dat betrokkene is veroordeeld. Overigens is deze stelling niet nader onderbouwd.

Ingevolge C5/13 juncto B1/2.2.4 van de Vreemdelingen-circulaire wordt de aanvraag afgewezen, indien de vreemdeling terzake van een misdrijf een transactieaanbod heeft aanvaard, of sprake is van een veroordeling of oplegging van een onvoorwaardelijke gevangenisstraf of vrijheidsontnemende maatregel, een taakstraf of een onvoorwaardelijke geldboete. Plaatsing in een psychiatrisch ziekenhuis

(artikel 37 Wetboek van Strafrecht) en terbeschikkingstelling ziekenhuis (artikel 37a Wetboek van Strafrecht) worden tot de vrijheidsontnemende maatregelen gerekend. De veroordeling hoeft niet onherroepelijk te zijn geworden. Ook indien hoger beroep is ingesteld tegen een veroordeling in eerste aanleg, of cassatieberoep is ingesteld tegen een veroordeling in hoger beroep, wordt de aanvraag afgewezen.

Betrokkene is bij besluit van heden ongewenst vreemdeling verklaard. Relevante overwegingen worden hier als herhaald en ingelast beschouwd.

In de uitspraak van 22 juli 2004 van de Rechtbank te 's-Gravenhage nevenzittingsplaats Arnhem, oordeelde de rechtbank dat niet in geschil is dat betrokkene beschikt over originele dagvaarding en dat dit een authentiek document betreft.

De rechtbank stelt dat, nu de authenticiteit van het document door verweerder niet is betwist, de rechtbank in deze dagvaarding aanleiding ziet voor twijfel aan de juistheid of volledigheid van de informatie in het ambtsbericht van 17 november 1999. De rechtbank is van oordeel dat de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie niet zonder nader onderzoek zich op het standpunt heeft kunnen stellen dat niet aannemelijk is dat betrokkene is gedagvaard in verband met overtreding van artikel 214 van het Wetboek van Strafrecht.

In geschil was en is of militaire rechtbanken nog exclusief bevoegd zijn ten aanzien van overtreding van artikel 214 WvS van de FRJ. Betrokkene stelt dat uit de dagvaarding en twee verklaringen van advocaten uit Novi Pazar die stellen dat de Rechtbank in Novi Pazar ook bevoegd is dergelijke zaken te behandelen, blijkt dat het ambtsbericht van het Ministerie van Buitenlandse zaken van 17 november 1999 achterhaald is.

Overwogen wordt het volgende. Uit het ambtsbericht van de Duitse Bundesamt für Flüchtlinge van 2002 blijkt op bladzijde 45 het volgende. "Under the terms of the federal constitutional charter approved by the Federal Constitutional Commission on December 29, military courts are scheduled to be taken over by the civilian judiciary in the first half of 2003. However, at year's end the legislation needed for implementing the charter had not yet been passed". Afgeleid kan hieruit worden dat eind 2002 de geplande overdracht van taken naar andere rechtbanken nog niet had plaatsgevonden.

Hiertoe wordt verwezen naar het ambtsbericht van 5 maart 2004 en van 18 april 2005 voor Servië en Montenegro, waaruit niet blijkt dat er een wijziging is ten opzichte van de informatie in het ambtsbericht van 17 november 1999.

Overwogen wordt in dit licht gezien dat een dagvaarding die wordt uitgevaardigd in 2002, met een parketnummer daterend uit het jaar 2000, en bovendien uitgevaardigd door een daartoe niet bevoegde rechtbank, als niet geloofwaardig voorkomt.

Dit gezegd hebbende, wordt overwogen dat gevolg dient te worden gegeven aan voornoemde uitspraak van de rechtbank te Arnhem, en dat er vanuit dient te worden gegaan dat de dagvaarding een authentiek document betreft. Echter ook dan komt betrokkene niet in aanmerking voor een vergunning op grond van artikel 29, eerste lid sub a of b.

Beoordeeld dient te worden of de gestelde vrees voor vervolging van betrokkene, nu hij voornoemde dagvaarding heeft ontvangen, aannemelijk is geworden. Overwogen wordt, dat, mede gezien in het licht van vorenstaande genoemde bronnen, de vrees voor vervolging van betrokkene berust op vermoedens. Deze vermoedens zijn onvoldoende onderbouwd om de gestelde vrees aan te nemen.

In eerdere besluiten is gesteld dat er op 21 februari 2001 een amnestiewet van kracht is geworden en dat deze wordt nageleefd.

Verwezen wordt naar het ambtsbericht van het Ministerie van Buitenlandse Zaken van 12 juli 2001 waaruit blijkt dat deze amnestiewet onder meer inhoudt dat personen die worden verdacht van dienstweigering of desertie tijdens de Kosovo crisis, niet zullen worden gedagvaard of indien strafrechtelijke vervolging reeds is ingezet, zullen worden vrijgesproken.

Tevens wordt verwezen naar het ambtsbericht van 2 december 2002, van 5 maart 2004 en van 18 april 2005 voor Servië en Montenegro, waaruit niet blijkt dat er een wijziging is ten opzichte van de informatie in het ambtsbericht van 17 november 1999.

Aangezien algemeen ambtsberichten van het ministerie van Buitenlandse Zaken als deskundigenrapporten kunnen worden aangemerkt, en inmiddels ook recentere ambtsberichten de naleving van de amnestiewet bevestigen wordt ervan uitgegaan dat de amnestiewet wordt nageleefd.

Dat de amnestiewet wordt nageleefd wordt tevens bevestigd in de Amnesty Act 37/2, door CEDOCA middels telefonisch verkregen informatie d.d. 6 maart 2003, en in het Këshilli për të Drejtat e Njeriut (Council for Human Rights), Bujanoc, *Annual Report 2002*; 6 januari 2003, p. 5.

Betrokkene heeft het volgende aangevoerd.

Betrokkene heeft 21 november 2002 een kopie van een dagvaarding van de rechtbank te Novi Pazar overgelegd. Dit document dateert van na de in werking treding van de amnestiewet.

Betrokkene stelt dat hij om die reden als vluchteling dient te worden aangemerkt. Betrokkene voert aan dat hij ten tijde van zijn aanvraag viel onder werkinstructie 234, waarin staat dat iedereen die in de periode 28 februari 1998 tot 26 juni 1999 dienst heeft geweigerd een a-status is verleend.

Tevens stelt betrokkene dat uit de omstandigheid dat hij een dagvaarding heeft ontvangen die dateert van 25 maart 2003, geconcludeerd moet worden dat hij geen gegrond beroep kan doen op de amnestiewet die staat beschreven in het ambtsbericht van het ministerie van Buitenlandse Zaken van 9 maart 2001.

Voorts stelt betrokkene dat niet is uit te sluiten dat hij wordt vervolgd op grond van artikel 217 lid 4, en daardoor wordt bedreigd met een straf van maximaal 15 jaar. Betrokkene heeft tevens twee brieven overgelegd die op zijn verzoek zijn opgesteld door advocaten uit zijn land van herkomst. In deze brieven wordt de problemen die betrokkene heeft ondervonden uiteengezet. Tevens wordt door beide advocaten gesteld dat betrokkene wordt bedreigd met een gevangenisstraf van een tot tien jaar.

Ter zitting van de ambtelijke commissie heeft gemachtigde van betrokkene gevraagd wat het uitgangspunt is bij de beoordeling van de asielaanvraag van betrokkene. Hierop is gesteld door de secretaris dat, conform de uitspraak van de Rechtbank, uitgegaan dient te worden van de authenticiteit van de dagvaarding.

In de brief van 28 februari 2007 is een brief van het Helsinki Committee for Human Rights in Sandzak van 19 november 2001 als bijlage bijgevoegd. Hierin wordt gesteld dat de amnestiewet die is afgekondigd selectief wordt toegepast.

Ten aanzien van het aangevoerde wordt overwogen dat er nog immer geen aanleiding bestaat om betrokkene aan te merken als vluchteling.

Overwogen wordt dat uit de hiervoor genoemde ambtsberichten van het Ministerie van Buitenlandse Zaken blijkt dat de amnestiewet daadwerkelijk wordt nageleefd en dat er in de uitvoering geen onderscheid wordt gemaakt naar etniciteit.

Betrokkene beroept zich voor wat betreft het dienstweigeren uitsluitend op het geen gehoor geven aan een oproep voor militaire dienst in een van de periodes waarop de amnestiewet betrekking heeft, namelijk de Kosovo crisis. Betrokkene heeft verklaard dat hij in maart 1998 is gekeurd en dat hij een week voor zijn vertrek een oproep heeft gekregen en dat hij om die reden is vertrokken.

Dat betrokkene zou vallen onder werkinstructie 234 kan dezerzijds niet worden gevolgd. Immers, betrokkene heeft de dagvaarding pas in november 2002 overgelegd. Verwezen wordt naar hetgeen is overwogen in het besluit in primo ten aanzien van de geloofwaardigheid van zijn verklaringen omtrent de keuring en het militaire boekje. In het bezwaarschrift van 20 december 2000 wordt gesteld dat betrokkene aanvankelijk een kopie van zijn militaire boekje heeft overgelegd. Deze kopie is inderdaad niet ondertekend en er zit geen pasfoto in. Gesteld wordt dat in het originele boekje, dat betrokken via zijn vader zal opvragen, wel een pasfoto zit en dat dit wel is getekend. Het origineel was echter voor het uitbrengen van het besluit ten aanzien van het bezwaar niet ontvangen. Waardoor de geuite twijfel omtrent de geloofwaardigheid nog immer bestond.

Ter zitting van de ambtelijke commissie heeft betrokkene een militair boekje overgelegd. Hierin ontbreken de foto en handtekening van betrokkene. Betrokkene stelt dat hij nimmer een militair boekje heeft gehad met een foto en handtekening, hetgeen strijdig is met hetgeen in bezwaar is gesteld.

Uit het ambtsbericht van het ministerie van Buitenlandse Zaken van 17 november 1999, inzake dienstplicht in de FRJ, blijkt dat militaire boekjes dienden als identiteitsbewijs dat op de persoon gedragen diende te worden. Derhalve is het niet

geloofwaardig dat er geen pasfoto en geen handtekening in het militaire boekje staan.

Op het moment dat werkinstructie 234 van kracht was, had betrokkene zijn vrees niet aannemelijk gemaakt. Immers, de dagvaarding dateert van 23 maart 2002, en is overgelegd op 21 november 2002.

Tot 11 mei 2003 was TBV 2001/14 van kracht. Ook op grond van deze TBV kwam betrokkene niet in aanmerking voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd. Immers, in dit TBV is uiteengezet dat er een amnestiewet van kracht was voor personen die dienst hebben geweigerd vóór 7 oktober 2000.

Overwogen wordt dat betrokkene zich kon en nog steeds kan beroepen op de amnestiewet. De enkele omstandigheid dat betrokkene een dagvaarding heeft ontvangen na de inwerking treding van de amnestiewet is onvoldoende aanleiding om hem aan te merken als vluchteling. Immers, uit genoemde ambtsberichten, welke alle kunnen worden aangemerkt als een deskundigenadvies, blijkt dat de amnestiewet wordt nageleefd. Zoals hiervoor is overwogen beroept betrokkene zich uitsluitend op diensplicht ontduiking in december 1998, dus een periode die valt onder de amnestiewet. Niet is gebleken dat betrokkene vanwege de overtreding van artikel 214 is veroordeeld. Evenmin is gebleken dat er na het uitvaardigen van de dagvaarding enige activiteit tot vervolging van betrokkene heeft plaatsgevonden. Dat de politie een aantal malen bij de vader van betrokkene heeft geïnformeerd naar zijn verblijfplaats is niet verder onderbouwd. Betrokkene stelt slechts dat deze bezoeken zijn te relateren aan de dagvaarding. Betrokkene weet echter, ook niet bij benadering, aan te geven wanneer en hoe vaak zijn vader is benaderd door de politie. Dat zijn vader twee maanden tijdens een telefoongesprek heeft verteld dat betrokkene nog steeds wordt gezocht is onvoldoende.

Daarnaast heeft betrokkene zoals hiervoor reeds is opgemerkt, een tweetal verklaringen overgelegd die zijn opgesteld op verzoek van betrokkene, zo is door betrokkene ter zitting nader toegelicht.

In de brief van Asim Hadzibulic van 23 september 2003 wordt gesteld dat betrokkene door het Commando van het Kantoor voor Militaire Zaken in Kraljevo het bevel tot opbrenging is uitgevaardigd. Tevens wordt gesteld dat overtreding van artikel 214, par 3 van het Wetboek van Strafrecht van Joegoslavië een gevangenisstraf van 1 tot 10 jaar is voorzien.

In de brief van Radomir S. Janiceijevic van 18 september 2003 wordt melding gemaakt van een brief van 9 juni 2003 van het Commando van het kantoor voor militaire zaken in Kraljevo. Ook in deze brief wordt een strafmaat van 1 tot 10 jaar genoemd vanwege overtreding van artikel 214, lid 3.

Nog daargelaten dat de verklaringen op verzoek van betrokkene zijn opgesteld, is niet gesteld of gebleken dat betrokkene is veroordeeld.

Opmerkelijk is overigens dat in laatstgenoemde brief melding wordt gemaakt van een oproep van 9 juni 2003. Hiervan heeft betrokkene nimmer zelf melding gemaakt. Evenmin is deze brief overgelegd. Het enkel noemen van deze brief is volstrekt onvoldoende. Betrokkene heeft dit ter zitting desgevraagd ook niet verder kunnen toelichten.

Ook aan de hand van de verklaringen en de overgelegde brieven van de advocaten heeft betrokkene zijn aan de gestelde vrees ontleende vermoedens niet aannemelijk gemaakt. Een beroep op vluchtelingenschap faalt derhalve.

De hiervoor genoemde brief van het Helsinki Committee doet evenmin af aan de conclusie dat betrokkene geen gegrond beroep kan doen op het Verdrag. Overwogen wordt daartoe dat uit deze brief blijkt dat de amnestiewet selectief wordt toegepast. Tevens wordt in de brief gesteld dat dit afhangt van een aantal factoren. Uit de brief blijkt voorts niet op welke manier deze wet niet wordt nageleefd. Bovendien heeft het geen in de brief staat niet direct betrekking op de persoon van betrokkene en is derhalve te beoordelen als algemene informatie. Dit maakt dat ook dat op basis van deze brief, de omstandigheid dat betrokkene een dagvaarding heeft gehad, nog niet dat leidt tot de conclusie betrokkene om ook daadwerkelijk wordt vervolgd.

Dat betrokkene het risico loopt te worden veroordeeld op grond van artikel 217 lid 4 tot een straf van maximaal 15 jaar is uitsluitend gebaseerd op vermoedens en wordt op geen enkele manier onderbouwd dan wel geconcretiseerd, noch door betrokkene, nog door de door betrokkene vader ingeschakelde advocaten. In beide brieven wordt immers uitsluitend gesproken over overtreding van artikel 214 en niet over artikel 217. Daarom kan aan deze opmerking niet de waarde worden gehecht die betrokkene er zelf aan hecht.

Uit genoemde bronnen is tevens gebleken dat uitgevaardigde aanklachten weer zijn ingetrokken. Dit is een bevestiging van de naleving van de amnestiewet.

Uit voetnoot 252, waarin wordt verwezen naar een rapport van Amnesty International Deutschland van 11 december 2004 blijkt bovendien dat het in de praktijk niet voorkomt dat deserteurs en dienstweigeraars opgeroepen worden voor militaire dienst. Betrokkene geeft als reactie hierop dat het slechts propaganda is. Ook dit maakt dat betrokkene geen gegronde beroep kan doen op vluchtelingenschap.

Ten aanzien van de dagvaarding en de daaraan door betrokkene verbonden conclusie dat hij veroordeeld zal worden wordt geconcludeerd dat betrokkene deze gestelde vrees, ook indien al hetgeen betrokkene heeft aangevoerd in samenhang wordt beoordeeld, niet aannemelijk is. Hierdoor kan er op dit punt geen geloof worden gehecht aan zijn relaas.

Betrokkene heeft eerst op 23 juli 2002 een lidmaatschapspasje van de SDA overgelegd. In het nader gehoor verklaarde betrokkene nimmer lid te zijn geweest voor een politieke organisatie. Dit heeft betrokkene niet gecorrigeerd in de correcties en aanvullingen. Evenmin is het aangevoerd voor het eerste bezwaarbesluit. Daarnaast stelt betrokkene dat hij mede vanwege zijn lidmaatschap van de SDA in de jaren voor zijn vertrek vele malen is opgepakt en mishandeld. Ter zitting van de ambtelijke commissie stelt betrokkene dat hij altijd heeft gesteld dat hij vanwege zijn lidmaatschap van de SDA én vanwege zijn etniciteit in de negatieve belangstelling stond. Overwogen wordt dat betrokkene hierin niet wordt gevolgd. Immers, betrokkene heeft voldoende gelegenheid gehad tijdens het nader gehoor en de correcties en aanvullingen om zijn lidmaatschap van de SDA kenbaar te maken.

Nu betrokkene aanvankelijk verklaarde geen lid te zijn geweest van een politieke organisatie, en nu haaks hierop staande verklaringen aflegt, kan er aan de verklaring dat hij wel lid is geweest van een politieke organisatie en dat hij hierom is gearresteerd, geen geloof worden gehecht. De opmerking van gemachtigde dat betrokkene aanvankelijk niet wist in te schatten wat belangrijke documenten zijn doet niet af aan de verantwoordelijkheid om zijn gestelde vrees zo goed mogelijk (met documenten) te onderbouwen.

Ook indien de gronden die betrokkene heeft aangevoerd in samenhang worden beoordeeld, bestaat geen aanleiding hem aan te merken als Verdragsvluchteling.

Geheel subsidiair wordt overwogen dat, mocht betrokkene wel worden veroordeeld, hetgeen gezien vorenstaande niet geloofwaardig is, een veroordeling van tien jaar niet als onredelijk zwaar wordt beoordeeld. Verwezen wordt hiertoe naar de uitspraak van 12 april 1995 van de rechtbank te 's-Gravenhage (AWB 94/12134). Hieromtrent wordt eerstens overwogen naar hetgeen is overwogen omtrent de amnestiewet, waaronder betrokkene valt. Dat betrokkene zal worden veroordeeld is geenszins aannemelijk geworden.

Verwezen wordt voorts naar de twee brieven die betrokkene heeft overgelegd, waarin ook wordt gesproken over een mogelijke veroordeling van maximaal tien jaar, welke zoals gesteld niet als onredelijk zwaar wordt beoordeeld. Evenmin is gebleken dat er sprake zal zijn van een discriminatoire bestraffing.

Uit de jurisprudentie met betrekking tot artikel 3 EVRM, met name het arrest van het Europese Hof voor de rechten van de mens van 30 oktober 1991 (RV 1991, 19), inzake , volgt dat het toetsingscriterium van artikel 3 EVRM streng is. Verwijdering

is slechts dan onrechtmatig indien moet worden aangenomen dat er *substantial grounds* zijn om te veronderstellen dat sprake is van een *real risk* voor een behandeling die door artikel 3 EVRM wordt verboden. Ten aanzien van het Anti-folterverdrag dient er eveneens sprake te zijn van *substantial grounds* om te veronderstellen dat *foreseeable, real and personal risk* op foltering bestaat (CAT/C/18/D/34/1995, 9 mei 1997, NAV 1997 nr. 9, bijlage 17 en CAT/C/19/D/28/1995, 10 november 1997, NAV 1998 nr.2, bijlage 13). Uit het vluchtrelaas van betrokkene - bezien tegen de achtergrond van de politieke en maatschappelijke situatie in de voormalige FRJ - kan niet de conclusie worden getrokken dat sprake is van een reëel en voorzienbaar risico dat juist betrokkene bij terugkeer naar zijn land van herkomst zal worden onderworpen aan een door artikel 3 EVRM danwel artikel 3 Anti-folterverdrag verboden behandeling.

Verwezen wordt hiertoe naar vorenstaande overwegen ten aanzien van vluchtelingenschap. Derhalve is niet aannemelijk dat er een schending van artikel 3 evrm dreigt.

Voor zover betrokkene een beroep doet op een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van artikel 29, eerste lid onder c, wordt overwogen dat niet wordt voldaan aan de voorwaarden om in aanmerking te komen voor deze vergunning. Immers er hebben zich geen gebeurtenissen voorgedaan die vallen onder de limitatieve opsomming. Ook zijn er geen individuele klemmende redenen van humanitaire aard aangevoerd. Derhalve komt betrokkene niet in aanmerking voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van artikel 29, eerste lid en onder c.

Voor het land van herkomst van betrokkene is geen categoriaal beschermingsbeleid van toepassing. Betrokkene komt derhalve niet in aanmerking voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd artikel 29, eerste lid aanhef en onder d.

Evenmin voldoet betrokkene aan de voorwaarden om in aanmerking te komen voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd artikel 29, eerste lid aanhef en onder e of f.

Verwezen wordt voorts naar mijn besluit van heden, waarin betrokkene ongewenst vreemdeling is verklaard.

Vervolgens wordt ambtshalve overwogen of betrokkene in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking tijdsverloop in de asielprocedure.

Uit de gegevens van de Centrale Justitiële documentatie is gebleken dat betrokkene meerdere malen is veroordeeld voor het plegen van een misdrijf. Verwezen wordt naar deel B14.4 van de Vreemdelingencirculaire. Bij de beoordeling van tijdsverloop is het van belang of het delict is gepleegd binnen drie jaar (en zes maanden) na de aanvraag. Gebleken is dat betrokkene op 18 augustus 2000 artikel 285 lid 1 Wetboek van Strafrecht (bedreiging met enig misdrijf tegen het leven gericht) heeft overtreden, waarvoor hij op 20 januari 2004 is veroordeeld tot een geldboete van E257,20 subsidiair 5 dagen hechtenis. Hetgeen betrokkene in de brief van 28 februari 2007 wordt aangevoerd geeft geen aanleiding om anders te oordelen. Overwogen wordt daartoe dat er, in tegenstelling tot wat betrokkene stelt, hij wel in de periode waarbinnen de glijdende schaal nog niet van toepassing is veroordeeld. Om die reden wordt aan betrokkene nu er sprake is van een contra-indicatie, geen verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking tijdsverloop in de asielprocedure verleend.

Ook na het vollopen van de drie jaren termijn is betrokkene veroordeeld voor het plegen van misdrijven. Dit is echter niet bij de beoordeling van 'tijdsverloop' betrokken.

Op grond van het bovenstaande is het bezwaar ongegrond en komt betrokkene niet in aanmerking voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd dan wel een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd.

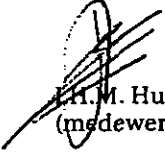
Gelet op het bepaalde bij en krachtens de Vreemdelingenwet en de Algemene wet
bestuursrecht;

BESLUIT:

1. het bezwaar gericht tegen het niet verlenen van een verblijfsvergunning
asiel voor bepaalde tijd ongegrond te verklaren.
2. Aan betrokkene geen verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder
de beperking 'tijdsverloop in de asielprocedure' te verlenen.

's-Hertogenbosch, 13 maart 2007

De Staatssecretaris van Justitie,
namens deze,
het hoofd van de Immigratie- en Naturalisatiedienst (IND),
namens deze,

J.H.M. Hutten
(medewerker)

Tegen het besluit het bezwaarschrift, voor zover gericht tegen het niet verlenen van een verblijfsvergunning asiel, ongegrond te verklaren kan een beroepschrift worden ingediend. Daartoe dient betrokkene, of diens wettelijk vertegenwoordiger, zijn bijzonder gemachtigde of advocaat, indien deze verklaart daartoe bepaaldelijk te zijn gemachtigd, een aan de Vreemdelingenkamer van de rechtbank te 's-Gravenhage gericht beroepschrift in te dienen.

Het beroepschrift dient te worden gezonden naar:
Centraal Inschrijfbureau Vreemdelingenzaken (CIV)
Postbus 1601
2003 BR Haarlem

Faxnummer: 023 - 512 67 36 (bewaringszaken en AC-procedures)
Faxnummer: 023 - 512 66 01 (voorlopige voorziening en beroep)

U wordt verzocht hierbij gebruik te maken van het aangehechte informatieblad voor de rechtbank. Zodra het CIV een procedure aan een rechtbank heeft toebedeeld, ontvangt u van de betreffende rechtbank een ontvangstbevestiging. De op de procedure betrekking hebbende stukken dient u eerst nadat u deze ontvangstbevestiging heeft ontvangen bij de behandelende rechtbank in te dienen. U wordt verzocht de op de procedure betrekking hebbende stukken niet aan het CIV te sturen.

Het beroepschrift moet schriftelijk worden ingediend binnen vier weken na de dag waarop de beschikking is toegezonden.

Van belang is dat ingevolge artikel 6:9 van de Algemene wet bestuursrecht een beroepschrift tijdig is ingediend, indien het voor het einde van de genoemde termijn van vier weken is ontvangen, of indien het voor het einde van deze termijn ter post is bezorgd, mits het in dat geval niet later dan één week na afloop van de termijn is ontvangen.

Tegen het gedeelte van het besluit dat ertoe strekt ambtshalve een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd, onder de beperking tijdsverloop in de asielprocedure te onthouden kan bezwaar worden gemaakt bij de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie. Daartoe dient de vreemdeling ten aanzien van wie het besluit is gegeven of diens wettelijk vertegenwoordiger, zijn bijzonder gemachtigde of een advocaat, indien deze verklaart daartoe bepaaldelijk te zijn gemachtigd, een aan die Minister gericht bezwaarschrift te zenden aan het in het briefhoofd vermelde postbusnummer. Een gemotiveerd bezwaarschrift moet schriftelijk worden ingediend binnen vier weken na de dag waarop de beschikking is toegezonden. Het is raadzaam een kopie van de beschikking bij het bezwaarschrift mee te zenden. Voorts is het van belang dat de korpschef in kennis wordt gesteld van de indiening van een bezwaarschrift.

Van belang is dat ingevolge artikel 6:9 van de Algemene wet bestuursrecht een bezwaarschrift tijdig is ingediend, indien het voor het einde van de genoemde termijn van vier weken is ontvangen, of indien het voor het einde van deze termijn ter post is bezorgd, mits het in dat geval niet later dan een week na afloop van de termijn is ontvangen.

Voorblad, behorende bij de beschikking van 13 maart 2007
Kenmerk Immigratie- en Naturalisatiedienst (IND): 9812-30-8028
V-nummer:
Hierbij ontvangt u mijn beschikking op uw bezwaar.

Mijn beschikking houdt in dat uw bezwaar ongegrond is.

Als gevolg van deze beschikking eindigt uw rechtmatig verblijf als bedoeld in artikel 8 van de Vreemdelingenwet. Het gevolg daarvan is dat u uit eigen beweging dient te verlaten op grond van artikel 62, eerste lid, van de Vreemdelingenwet. Bij gebreke hiervan kunt u worden uitgezet.

De voorzieningen of verstrekkingen die naar aanleiding van uw aanvraag zijn geboden, zullen worden beëindigd binnen de termijn zoals genoemd in de Regeling verstrekkingen asielzoekers en andere categorieën vreemdelingen 1997.

Indien u het niet eens bent met mijn besluit, dat ziet op de ongegrondverklaring van het bezwaarschrift, kunt u daartegen een beroepschrift indienen. Een beroepschrift kan worden ingediend binnen vier weken na toezending over de post van dit besluit.

Indien u het niet eens bent met mijn beslissing u een ambtshalve verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te onthouden, kunt u daartegen een bezwaarschrift indienen. Een bezwaarschrift kan worden ingediend binnen vier weken na toezending over de post van dit besluit.

Aangezien u tevens bij besluit van heden ongewenst vreemdeling bent verklaard heeft u niet langer rechtmatig verblijf in Nederland. U dient Nederland onmiddellijk te verlaten.

De behandeling van zowel het beroep- als het bezwaarschrift mag u niet in Nederland afwachten. U kunt de voorzieningenrechter van de rechtbank door middel van een verzoek tot het treffen van een voorlopige voorziening verzoeken te bepalen dat uitzetting achterwege dient te blijven totdat op het beroep-, dan wel bezwaarschrift is beslist. U heeft hiervoor gedurende de u gegunde vertrektermijn de gelegenheid.

Het beroepschrift en het verzoek om een voorlopige voorziening dienen te worden gezonden naar:

Centraal Inschrijfbureau Vreemdelingenzaken (CIV)
Faxnummer: 023 – 512 67 36 (bewaringszaken en AC-procedures)
Faxnummer: 023 – 512 66 01 (voorlopige voorziening en beroep)

U wordt verzocht hierbij gebruik te maken van een bij het Centraal Inschrijfbureau Vreemdelingenzaken (CIV) te verkrijgen standaardformulier. Zodra het CIV een procedure aan een rechtbank heeft toebedeeld, ontvangt u van de betreffende rechtbank een ontvangstbevestiging. De op de procedure betrekking hebbende stukken dient u eerst nadat u deze ontvangstbevestiging heeft ontvangen, bij de behandelende rechtbank in te dienen. U wordt verzocht de op de procedure betrekking hebbende stukken niet aan het CIV te sturen.

Het bezwaarschrift dient te worden gezonden aan het op de eerste bladzijde van de beschikking genoemde postbusnummer.

Terugkeerinformatie

Informatie over de IOM

De Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) is een onafhankelijke en neutrale organisatie die ondersteuning biedt bij vrijwillig vertrek uit Nederland. De IOM kan u desgewenst informeren over vertrek uit Nederland en de ondersteuning die de IOM u daarbij kan bieden.

De IOM heeft in Nederland de volgende districtskantoren:
Drachten (Groningen, Friesland en Drenthe)

Zwolle	(Overijssel, Gelderland, Utrecht en Flevoland)
Amsterdam	(Noord- en Zuid-Holland en Zeeland)
Eindhoven	(Noord-Brabant en Limburg)

Voor informatie over het districtskantoor of spreekuur bij u in de buurt kunt u contact opnemen met de IOM via het nummer 0900-746 44 66 (€ 0,05 per minuut).

Algemene informatie

Bij vertrek uit Nederland dient u altijd de vreemdelingendienst op de hoogte te stellen.

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Sector bestuursrecht

Nevenzittingsplaats Haarlem

zaaknummers: AWB 07 / 11965 (voorlopige voorziening)
AWB 07 / 11963 (beroep)
AWB 07 / 15010 (voorlopige voorziening)

uitspraak van de voorzieningenrechter van 21 juni 2007

in de zaak van:

geboren op : , burger van Servië en Montenegro (voorheen de Federale Republiek Joegoslavië),
verzoeker,
gemachtigde: mr. M.E. Muller, advocaat te Gouda,

tegen:

de staatssecretaris van Justitie,
verweerder,
gemachtigde: mr. E. de Jong, werkzaam bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst te 's-Gravenhage.

1. Procesverloop

- 1.1 Verzoeker heeft op 30 december 1998 een aanvraag ingediend om te worden toegelaten als vluchteling. Verweerder heeft deze aanvraag bij besluit van 2 november 2000 afgewezen. Het besluit strekt tevens tot het niet verlenen van een vergunning tot verblijf wegens klemmende redenen van humanitaire aard. Verzoeker heeft tegen dit besluit op 5 december 2000 bezwaar gemaakt. In bezwaar heeft verweerder de aanvraag aangemerkt als een aanvraag tot verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd. Verweerder heeft het bezwaar bij besluit van 1 februari 2002 ongegrond verklaard. Deze rechtbank, nevenzittingsplaats Alkmaar, heeft bij uitspraak van 10 juli 2003 (zaaknummer AWB 02/17867) het door eiser tegen dit besluit ingestelde beroep gegrond verklaard en het besluit vernietigd. Verweerder heeft het bezwaar bij besluit van 25 juli 2003 opnieuw ongegrond verklaard. Deze rechtbank, nevenzittingsplaats Arnhem, heeft bij uitspraak van 22 juli 2004 (zaaknummer AWB 03/4474) het door eiser tegen dit besluit ingestelde beroep gegrond verklaard en het besluit vernietigd.
- 1.2 Verweerder heeft bij besluit van 13 maart 2007 het bezwaar tegen het niet verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd wederom ongegrond verklaard en aan eiser ambtshalve geen verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking 'tijdsverloop in de asielprocedure' verleend. Verzoeker heeft op 16 maart

zaaknummers: AWB 07 / 11965 (voorlopige voorziening)
AWB 07 / 11963 (beroep)
AWB 07 / 15010 (voorlopige voorziening)

2

2007 beroep ingesteld tegen het besluit tot ongegrondverklaring van het bezwaar tegen het niet verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd. Verzoeker heeft daarnaast bezwaar gemaakt tegen het besluit om hem geen verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen.

- 1.3 Verweerder heeft eiser bij afzonderlijk besluit van 13 maart 2007 ongewenst verklaard. Verzoeker heeft tegen dit besluit op 5 april 2007 bezwaar gemaakt.
- 1.4 Verweerder heeft zich op het standpunt gesteld dat zowel het beroepschrift als de bezwaarschriften de werking van voormelde besluiten niet opschorten. Verzoeker heeft op 16 maart 2007 verzocht ter zake van beide besluiten van 13 maart 2007 een voorlopige voorziening te treffen. De verzoeken strekken ertoe verweerder te verbieden hem uit Nederland te (laten) verwijderen totdat zal zijn beslist op het beroepschrift respectievelijk de bezwaarschriften en het besluit tot ongewenstverklaring zolang op te schorten.
- 1.5 De openbare behandeling van de geschillen heeft plaatsgevonden op 7 juni 2007. Verzoeker is in persoon verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder is vertegenwoordigd door zijn gemachtigde.

2. Overwegingen

- 2.1 Indien tegen een besluit beroep bij de rechtbank is ingesteld dan wel, voorafgaand aan een mogelijk beroep bij de rechtbank, bezwaar is ingesteld, kan de voorzieningenrechter van de rechtbank die bevoegd is of kan worden in de hoofdzaak, ingevolge artikel 8:81, eerste lid, Algemene wet bestuursrecht (Awb) op verzoek een voorlopige voorziening treffen indien onverwijlde spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist.
- 2.2 Ingevolge artikel 8:86, eerste lid, Awb heeft de voorzieningenrechter na behandeling ter zitting van het verzoek om een voorlopige voorziening de bevoegdheid om onmiddellijk uitspraak te doen in de hoofdzaak, indien hij van oordeel is dat nader onderzoek redelijkerwijs niet kan bijdragen aan de beoordeling van de zaak. Er bestaat in dit geval aanleiding om van deze bevoegdheid gebruik te maken.
- 2.3 Ingevolge artikel 67, eerste lid, Vreemdelingenwet 2000 (Vw), voor zover in deze zaak van belang, kan de vreemdeling door verweerder ongewenst worden verklaard:
 - a. indien hij niet rechtmatig in Nederland verblijft en bij herhaling een bij de Vw strafbaar gesteld feit heeft begaan;
 - b. indien hij bij onherroepelijk geworden rechterlijk vonnis is veroordeeld wegens een misdrijf waartegen een gevangenisstraf van drie jaren of meer is bedreigd dan wel hem terzake de maatregel als bedoeld in artikel 37a van het Wetboek van Strafrecht is opgelegd;
 - c. indien hij een gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid en geen rechtmatig verblijf heeft als bedoeld in artikel 8, onder a tot en met e dan wel l.

Ingevolge het derde lid van deze bepaling kan de ongewenst verklaarde vreemdeling in afwijking van artikel 8 geen rechtmatig verblijf hebben.

zaaknummers: AWB 07 / 11965 (voorlopige voorziening)
AWB 07 / 11963 (beroep)
AWB 07 / 15010 (voorlopige voorziening)

3

- 2.4 Er is aanleiding voor het treffen van een voorlopige voorziening wanneer de procedure in de hoofdzaak een redelijke kans van slagen heeft.
- 2.5 Verweerder heeft aan de ongegrondverklaring van het bezwaar tegen de afwijzing van verzoekers asielaanvraag de volgende, hier verkort vermelde, motivering ten grondslag gelegd. De gestelde vrees van verzoeker voor vervolging door de autoriteiten in zijn land van herkomst vanwege zijn dienstweigering berust op vermoedens. Die vermoedens zijn onvoldoende onderbouwd om de gestelde vrees aan te nemen, gelet ook op het feit dat er op 21 februari 2001 een amnestiewet van kracht is geworden die onder meer inhoudt dat personen die worden verdacht van dienstweigering of desertie tijdens de Kosovo crisis niet zullen worden gedagvaard of indien strafrechtelijke vervolging reeds is ingezet, zullen worden vrijgesproken. Uit algemene ambtsberichten van de minister van Buitenlandse Zaken blijkt dat de amnestiewet daadwerkelijk wordt nageleefd. Verzoeker kan zich nog steeds op deze wet beroepen. Aan het gestelde lidmaatschap van verzoeker van de Partij van Democratische Actie (SDA) wordt geen geloof gehecht. Verzoeker valt niet onder de werking van Werkinstructie 234 van 7 augustus 2000, omdat hij op het moment dat die instructie van kracht was zijn vrees niet aannemelijk had gemaakt. Mocht verzoeker vanwege zijn dienstweigering worden veroordeeld, hegeen niet geloofwaardig is, dan wordt een veroordeling van tien jaar niet als onredelijk zwaar beoordeeld. Voorts is niet aannemelijk dat er een schending van artikel 3 EVRM dreigt en komt verzoeker niet in aanmerking voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op de c-grond van artikel 29, eerste lid, Vw.
- 2.6 Aan het niet verlenen van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde onder de beperking tijdsverloop in de asielprocedure heeft verweerder de motivering ten grondslag gelegd dat er sprake is van een contra-indicatie nu verzoeker binnen drie jaar en zes maanden na zijn asielaanvraag een misdrijf heeft gepleegd, waarvoor hij is veroordeeld tot een geldboete van € 257,20.
- 2.7 Het besluit tot ongewenstverklaring heeft verweerder gebaseerd op het bepaalde in artikel 67, eerste lid, onder c, Vw. Verweerder neemt aan dat verzoeker een gevaar vormt voor de openbare orde, omdat hij bij herhaling en voor het herhaald plegen van strafbare feiten is veroordeeld.
- 2.8 Tegen voormelde besluiten en ter onderbouwing van zijn verzoeken heeft verzoeker, samengevat, het volgende aangevoerd.
- 2.9 Verweerder heeft ten onrechte de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd van verzoeker afgewezen en hem ten onrechte geen verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd verleend. Verzoeker komt in aanmerking voor een verblijfsvergunning asiel, omdat hij in zijn land van herkomst vervolgd wordt vanwege het feit dat hij dienst heeft geweigerd. Niet in geschil is dat verzoeker een authentieke dagvaarding heeft overgelegd, waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst strafrechtelijk wordt vervolgd wegens dienstweigering. Verweerder heeft zich ten onrechte op het standpunt gesteld dat uit deze omstandigheid niet kan worden afgeleid dat verzoeker geen beroep kan doen op de amnestiewet. Voorts heeft verzoeker een afschrift van een uitspraak van het Kantongerecht van Novi Pazar van 7 september 2006 en een vertaling daarvan overgelegd. Uit dit vonnis, dat een nadere onderbouwing van een eerder ingenomen standpunt vormt, blijkt dat verzoeker wegens dienstweigering tot een gevangenisstraf

zaaknummers: AWB 07 / 11965 (voorlopige voorziening)
AWB 07 / 11963 (beroep)
AWB 07 / 15010 (voorlopige voorziening)

4

van vijf jaar is veroordeeld. Onder die omstandigheden komt verzoeker in aanmerking voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van verweerdere Werkinstructie nr. 234 over dienstweigering en desertie in Joegoslavië. Er is sprake van discriminatoire bestraffing, waarbij van belang is dat verzoeker tevens is veroordeeld wegens zijn activiteiten voor de SDA. Het is daarnaast in strijd met artikel 3 EVRM dat Servië zelf amnestiewetgeving heeft opgesteld die voor al diegenen die in de periode waarin ook verzoeker dienst heeft geweigerd geldt en slechts diegenen die discriminatoir worden gestraft zullen worden gedetineerd. Tenslotte is verweerder bij de beoordeling van het beroep van verzoeker op de c-grond van artikel 29, eerste lid, Vw ten onrechte voorbij gegaan aan de mishandelingen die verzoeker heeft moeten ondergaan tijdens zijn arrestaties door de politie in Servië en zijn verblijf bij de SUP. Verweerder heeft zich ten onrechte op het standpunt gesteld dat het relaas van verzoeker ongelooftwaardig is en voorts onvoldoende gemotiveerd dat het relaas onvoldoende zwaarwegend is voor verlening van een verblijfsvergunning asiel.

- 2.10 Verweerder heeft verzoeker ten onrechte niet ambtshalve een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd wegens tijdsverloop in de asielprocedure verleend. Verzoeker is niet veroordeeld voor een in de relevante periode gepleegd strafbaar feit.
- 2.11 Ter onderbouwing van het verzoek om een voorlopige voorziening tijdens de bezwaarfase in de procedure tot ongewenstverklaring heeft verzoeker aangevoerd dat hij in hoger beroep tot een lagere straf is veroordeeld dan bij vonnis van de rechtbank Maastricht van 22 februari 2006 dat verweerder aan de ongewenstverklaring ten grondslag heeft gelegd. Voorts heeft verweerder verzoeker ten onrechte ongewenst verklaard op grond van artikel 67, eerste lid, aanhef en onder c, Vw. Omdat verzoeker in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning, moet hij geacht worden rechtmatig verblijf te hebben gehad vanaf de datum van zijn aanvraag om toelating als vluchteling. Verweerder heeft ten onrechte niet getoetst aan de zogeheten glijdende schaal als neergelegd in artikel 3.86 Vreemdelingenbesluit 2000 (Vb). Op grond daarvan kan verzoeker niet ongewenst worden verklaard.
- 2.12 Verweerder heeft zich ter zitting op het volgende standpunt gesteld. Verzoeker heeft geen belang bij beoordeling van het verzoek om een voorlopige voorziening in de procedure tot het verkrijgen van een verblijfsvergunning (zaaknummer 07/11965). Beoordeling van het beroep respectievelijk het bezwaar kan volgens vaste jurisprudentie van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State nimmer tot rechtmatig verblijf leiden, gezien het feit dat verzoeker ongewenst is verklaard.
- 2.13 Het verzoek om een voorlopige voorziening in de procedure tot ongewenstverklaring (zaaknummer 07/15010) is niet voor toewijzing vatbaar, omdat dit zou betekenen dat verzoeker rechtmatig verblijf zou verkrijgen in de zin van artikel 8, onderdeel h, Vw, terwijl op grond van artikel 67, derde lid, Vw in dit geval geen rechtmatig verblijf mogelijk is.

De voorzieningenrechter overweegt als volgt.

Voorlopige voorziening met zaaknummer AWB 07/11965

- 2.14 Zoals de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (de Afdeling) in haar uitspraak van 6 juli 2006 (AY3849) heeft overwogen is het gevolg dat artikel 67, derde lid, Vw aan de ongewenstverklaring verbindt dat de desbetreffende vreemdeling

zaaknummers: AWB 07/11965 (voorlopige voorziening)
AWB 07/11963 (beroep)
AWB 07/15010 (voorlopige voorziening)

5

geen rechtmatig verblijf kan hebben, zolang de ongewenstverklaring voortduurt. Bij een beroep van een vreemdeling tegen een besluit over een aanvraag tot verlening of verlenging van een verblijfsvergunning, dan wel een intrekking daarvan heeft hij, zolang deze ongewenst is verklaard, derhalve geen belang, omdat dit beroep nimmer tot rechtmatig verblijf kan leiden. Een ongewenst verklaarde vreemdeling kan in afwijking van artikel 8 immers geen rechtmatig verblijf hebben. Aan het in een dergelijk besluit neergelegd oordeel over de rechtmatigheid van het verblijf dat aan ongewenstverklaring krachtens artikel 67, eerste lid, onder a onderscheidenlijk c, Vw ten grondslag ligt, kan een vreemdeling zodanig belang evenmin ontnemen, omdat de vraag of hij niet rechtmatig in Nederland verblijft bij de beoordeling van het besluit over de ongewenstverklaring aan de orde kan worden gesteld.

- 2.15 Anders dan de gemachtigde van verzoeker ter zitting heeft betoogd blijkt uit deze uitspraak dat deze niet alleen betrekking heeft op de situatie waarin sprake is van intrekking van een verblijfsvergunning, maar ook op een beroep van een vreemdeling tegen een besluit over een aanvraag tot verlening van een verblijfsvergunning, zoals in deze zaak het geval is. Hieruit volgt dat verzoeker geen belang heeft bij een beoordeling van het op 16 maart 2007 ingestelde beroep. De voorzieningenrechter zal daarom dat beroep niet ontvankelijk verklaren en omdat in deze hoofdzaak wordt beslist het verzoek om voorlopige voorziening dat daarin is gedaan afwijzen.
- 2.16 De voorzieningenrechter ziet voorts geen grond voor het oordeel dat verzoeker thans wel belang heeft bij de beoordeling van het bezwaar tegen het niet verlenen van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd. Dat bezwaar kan er immers evenmin toe leiden dat verzoeker rechtmatig verblijf krijgt, zolang de ongewenstverklaring voortduurt. Op deze hoofdzaak, die bij verweerder nog aanhangig is, zal de voorzieningenrechter niet zelf beslissen. Wel zal hij, gelet op het thans ontbreken van procesbelang in de hoofdzaak, ook de ter zake gevraagde voorlopige voorziening afwijzen.
- 2.17 Er is geen grond een van de partijen te veroordelen in de door de andere partij gemaakte proceskosten.

Voorlopige voorziening met zaaknummer AWB 07/15010

- 2.18 Hoewel het bepaalde in artikel 67, derde lid, Vw met zich meebrengt dat toewijzing van de gevraagde voorlopige voorziening niet tot rechtmatig verblijf van verzoeker in Nederland kan leiden, heeft verzoeker belang bij het door hem gevraagde verbod tot uitzetting hangende het bezwaar tegen het besluit tot ongewenstverklaring.
- 2.19 Uit de hiervoor weergegeven uitspraak van de Afdeling van 6 juli 2006 blijkt dat de vraag of verzoeker niet rechtmatig in Nederland verblijft bij de beoordeling van het besluit over de ongewenstverklaring aan de orde kan worden gesteld. Anders dan verweerder is de voorzieningenrechter van oordeel dat hieruit volgt dat de grieven die door verzoeker zijn aangevoerd tegen het niet verlenen van een verblijfsvergunning bij de beoordeling van het bezwaar tegen de ongewenstverklaring aan de orde dienen te komen. De voorzieningenrechter zal deze grieven daarom betrekken bij de beoordeling van het verzoek om een voorlopige voorziening. Verweerder dient in die bezwaarprocedure te beoordelen of aan verzoeker voorafgaande aan de ongewenstverklaring terecht rechtmatig verblijf is onthouden en de

zaaknummers: AWB 07 / 11965 (voorlopige voorziening)
AWB 07 / 11963 (beroep)
AWB 07 / 15010 (voorlopige voorziening)

6

ongewenstverklaring van verzoeker wel terecht is gebaseerd op het bepaalde in artikel 67, eerste lid, onder c, Vw.

- 2.20 Verweerder heeft tegen al hetgeen verzoeker heeft aangevoerd als hiervoor in 2.9 tot en met 2.11 is weergegeven geen verweer gevoerd, in die zin dat geen verweerschrift is ingediend en verweerders gemachtigde ter zitting ter zake van de grieven die zijn aangevoerd tegen het niet verlenen van de verblijfsvergunningen geen verweer heeft willen dan wel kunnen voeren. Gelet hierop en de inhoud van het aanvullend beroep en verzoekschrift in de procedure tegen het niet verlenen van een verblijfsvergunning asiel dan wel regulier voor bepaalde tijd, kan niet worden geconcludeerd dat het bezwaar tegen de ongewenstverklaring geen redelijke kans van slagen heeft.
- 2.21 Derhalve zal de voorzieningenrechter zal de gevraagde voorziening toewijzen.
- 2.22 De voorzieningenrechter zal met toepassing van artikel 8:75, eerste en derde lid, Awb verweerder veroordelen in de kosten die verzoeker heeft gemaakt en de Staat der Nederlanden als rechtspersoon aanwijzen die de kosten moet vergoeden. De kosten zijn op grond van het Besluit proceskosten bestuursrecht € 644,- in verband met het verzoek om een voorlopige voorziening (1 punt voor het verzoekschrift en 1 punt voor het verschijnen ter zitting, wegingsfactor 1). Omdat aan verzoeker een toevoeging is verleend krachtens de Wet op de rechtsbijstand, worden deze bedragen ingevolge artikel 8:75, tweede lid, Awb betaald aan de griffier.

zaaknummers: AWB 07 / 11965 (voorlopige voorziening)
AWB 07 / 11963 (beroep)
AWB 07 / 15010 (voorlopige voorziening)

7

3. Beslissing

De voorzieningenrechter:

- 3.1 verklaart het beroep in de procedure met zaaknummer AWB 07/11963 niet ontvankelijk;
- 3.2 wijst het verzoek om een voorlopige voorziening in de procedure met zaaknummer AWB 07/11965 af;
- 3.3 wijst het verzoek om een voorlopige voorziening in de procedure met zaaknummer AWB 07/15010 toe;
- 3.4 schorst de rechtsgevolgen van het besluit tot ongewenstverklaring en verbiedt verweerder verzoeker uit te zetten tot vier weken nadat op het bezwaar tegen het besluit tot ongewenstverklaring is beslist;
- 3.5 veroordeelt verweerder in de proceskosten en draagt de Staat der Nederlanden op € 644,- te betalen aan de griffier van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Haarlem.

Deze uitspraak is gedaan door mr. L.M. Kos, voorzieningenrechter, en op 21 juni 2007 in het openbaar uitgesproken, in tegenwoordigheid van mr. A.P.M. van Dullemen, griffier.

afschrift verzonden op: 22 JUNI 2007

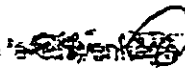
Coll:

Rechtsmiddel

Partijen kunnen tegen deze uitspraak, voor zover deze de hoofdzaak betreft, hoger beroep instellen bij de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC, 's-Gravenhage. Het hoger beroep moet ingesteld worden door het indienen van een beroepschrift, dat een of meer grieven bevat, binnen vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier. Bij het beroepschrift moet worden gevoegd een afschrift van deze uitspraak. Van deze uitspraak staat, voor zover deze de voorlopige voorzieningen betreft, geen hoger beroep open.

Voor afsluitend afschrift.

De griffier van de rechtbank te

MULLER & VAN DEN HEUVEL
ADVOCATEN

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
17 JUL 2007	
ZAAKNR.	
AAN:	
BEHANDELD: DO:	FAR:

Toevoeging aangevraagd bij de Raad voor Rechtsbijstand te 's-Gravenhage

HOGER BEROEP

Raad van State
Afdeling Bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC 's-GRAVENHAGE

kenmerk rechtbank: AWB 07 / 11963
kenmerk IND: 9812-30-8028
V-nummer:

Geeft erbij te kennen:

_____ geboren op _____ van Joegoslavische nationaliteit, thans
verblijvende te _____, verder te noemen appellant, thans woonplaats kiezende te Gouda
aan de Naaierstraat no 6 ten kantore van Muller & Van den Heuvel Advocaten van wie
mevrouw mr M.E. Muller in deze als gemachtigde zal optreden en dit verzoek ondertekent
nadat zij daartoe door appellant bepaaldelijk is gevolmachtigd

Feiten:

Appellant heeft op 30 december 1998 een aanvraag ingediend om te worden toegelaten als vluchteling. Geïntimeerde heeft deze aanvraag allereerst afgewezen bij besluit d.d. 2 november 2000. Dit besluit ziet tevens op het niet verstrekken van een vbt-regulier wegens klemmende redenen van humanitaire aard. Tegen dit besluit is op 5 december 2000 een bezwaarschrift ingediend. Dit bezwaar is bij beschikking d.d. 1 februari 2002 ongegrond verklaard. Tegen deze ongegrond verklaarde beschikking heeft appellant beroep aangetekend, welk beroep is behandeld bij de rechtbank 's-Gravenhage zittingsplaats

MULLER & VAN DEN HEUVEL

ADVOCATEN

Alkmaar. De rechtbank Alkmaar heeft bij haar uitspraak d.d. 10 juli 2003 (AWB 02 / 17867) het beroep gegrond verklaard en het besluit vernietigd. Geïntimeerde heeft het bezwaarschrift bij besluit d.d. 25 juli 2003 opnieuw ongegrond verklaard. Tegen deze beschikking is wederom beroep aangetekend. De rechtbank te 's-Gravenhage nevenzittingsplaats Arnhem heeft in haar uitspraak d.d. 22 juli 2004 (AWB 03 / 4474) het beroep wederom gegrond verklaard en het bestreden besluit vernietigd. Nadien heeft geïntimeerde nogmaals het bezwaar ongegrond verklaard, echter dit besluit is toentertijd ingetrokken. Op 13 maart 2007 is het bezwaar wederom ongegrond verklaard en tegen dit besluit is wederom een beroepschrift ingediend bij de rechtbank te 's-Gravenhage. Dit beroep is behandeld door de rechtbank Haarlem op 7 juni 2007. In de uitspraak van de rechtbank te 's-Gravenhage zittingplaats Haarlem d.d. 22 juni 2007 (AWB 07 / 11963) heeft de rechtbank het beroep niet ontvankelijk verklaard.

Geïntimeerde heeft bij afzonderlijk besluit d.d. 13 maart 2007 appellant ongewenst verklaard. Tegen dit besluit heeft appellant een bezwaarschrift ingediend op 5 april 2007. Geïntimeerde heeft tot op heden nog niet beslist op het bezwaarschrift.

Naast de bovengenoemde procedures heeft appellant een tweetal voorlopige voorzieningen ingediend inhoudende de opschorting van de rechtsgevolgen van de ongewenstverklaring alsmede het verbod tot uitzetting van appellant door geïntimeerde. Ook deze voorlopige voorzieningen zijn tijdens de mondeling d.d. 7 juni 2007 behandeld, en de rechtbank te 's-Gravenhage zittingplaats Haarlem heeft de voorlopige voorziening in de asielprocedure met zaaknummer AWB 07 / 11965 afgewezen, en de voorlopige voorziening ten aanzien van de ongewenstverklaring met zaaknummer AWB 07 / 15010 toegewezen in die voege dat de rechtsgevolgen van het besluit tot ongewenstverklaring worden opgeschort en geïntimeerde wordt verboden appellant uit te zetten tot vier weken nadat op het bezwaarschrift tegen het besluit tot ongewenstverklaring is beslist.

Appellant komt in hoger beroep van de uitspraak gericht tot het beroep, te weten de uitspraak van 21 juni 2007, AWB 07 / 11963, rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Haarlem (**productie 1**). Appellant is van oordeel dat het besluit van geïntimeerde rechtens niet juist is en dat de rechtbank het beroep gegrond had dienen te verklaren.

In het onderstaande volgen de grieven tegen de uitspraak.

Griev:**GRIEF 1:**

Ten onrechte overweegt de Rechtbank dat:

MULLER & VAN DEN HEUVEL

ADVOCATEN

"Anders dan de gemachtigde van verzoeker ter zitting heeft betoogd blijkt uit deze uitspraak dat deze niet alleen betrekking heeft op de situatie waarin sprake is van intrekking van een verblijfsvergunning, maar ook op een beroep van een vreemdeling tegen een besluit over een aanvraag tot verlening van een verblijfsvergunning, zoals in deze zaak het geval is. Hieruit volgt dat verzoeker geen belang heeft bij een beoordeling van het op 16 maart 2007 ingestelde beroep. De voorzieningenrechter zal daarom dat beroep niet ontvankelijk verklaren en omdat in deze hoofdzaak wordt beslist het verzoek om voorlopige voorziening dat daarin is gedaan afwijzen.

De voorzieningenrechter ziet voorts geen grond voor het oordeel dat verzoeker thans wel belang heeft bij de beoordeling van het bezwaar tegen het niet verlenen van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd. Dat bezwaar kan er immers evenmin toe leiden dat verzoeker rechtmatig verblijf krijgt, zolang de ongewenstverklaring voortduurt. Op deze hoofdzaak, die hij verweerder nog aanhangig is, zal de voorzieningenrechter niet zelf beslissen. Wel zal hij, gelet op het thans onthreken van procesbelang in de hoofdzaak, ook de ter zake gevraagde voorlopige voorziening afwijzen."

Toelichting:

1. De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State heeft in haar uitspraak d.d. 6 juli 2006 (AY 3849), overwogen dat het gevolg van artikel 67 Vreemdelingenwet van de ongewenstverklaring is dat de desbetreffende vreemdeling geen rechtmatig verblijf kan hebben zolang de ongewenstverklaring voortduurt in de zin van artikel 8 Vreemdelingenwet.

In de onderhavige zaak heeft de rechtbank tweemaal de beschikking van geïntimeerde vernietigd. Eenmaal is de beschikking zelf ingetrokken. De asielprocedure loopt negen en een half jaar. Als productie 2 wordt overgelegd de aanvulling gronden in de beroepsprocedure en de voorlopige voorzieningenprocedure ten aanzien van de asielaanvraag waarbij appellant verzoekt deze als letterlijk herhaald en ingeclast te beschouwen. Hieruit blijkt onomstotelijk dat geïntimeerde in de asielprocedure aan verzoeker een verblijfsvergunning asiel had moeten verlenen. Geïntimeerde heeft dit niet gedaan, is echter wel overgegaan tot ongewenstverklaring op grond waarvan op de thans vaststaande jurisprudentie er geen toetsing meer zou behoeven plaats te vinden van het eventueel te verkrijgen verblijfsrecht in de beroepsprocedure, omdat volgens de bovengenoemde uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State er geen inhoudelijke toets in de asielprocedure meer behoefde plaats te vinden. Dit is in strijd met artikel 3 en artikel 13 EVRM. Hierbij wordt naar het navolgende verwezen.

Nu de rechtbank nalaat het besluit in de asielprocedure te toetsen en weshalve zij aan alle gronden in deze beroepsprocedure naar voren gebracht, voorbij gaat zonder een

MULLER & VAN DEN HEUVEL

ADVOCATEN

kenbare en inzichtelijke weerlegging te geven, is het niet duidelijk of de rechtbank de besluitvorming voldoende intensief heeft getoetst aan de eisen die internationale mensenrechtsverdragen dwingend stellen in onder meer artikel 3 en artikel 13 EVRM. Hierbij wordt verwezen naar de uitspraak van het Europees Hof voor de rechten van de mens d.d. 20 juni 2002, JV 2002/239 waarin het Hof overweegt dat:

"132. As the Court has stated on many occasions, Article 13 of the Convention guarantees the availability at the national level of a remedy to enforce the substance of the Convention rights and freedoms in whatever form they might happen to be secured in the domestic legal order. Article 13 thus requires the provision of a domestic remedy to deal with the substance of an "arguable complaint" under the Convention and to grant appropriate relief, although the Contracting States are afforded some discretion as to the manner in which they comply with to their Convention obligations under this provision."

Voorts wordt verwezen naar de uitspraak van het EHRM d.d. 11 juli 2005, JV 2000/240 waarin het EHRM overweegt dat:

"48. The Court recalls that Article 13 guarantees the availability at national level of a remedy to enforce the substance of the Convention rights and freedoms in whatever form they might happen to be secured in the domestic legal order. The effect of this Article is thus to require the provision of a domestic remedy allowing the competent national authority both to deal with the substance of the relevant Convention complaint and to grant appropriate relief, although Contracting States are afforded some discretion as to the manner in which they conform to their obligations under this provision."

Als laatste wordt verwezen naar de uitspraak van het EHRM d.d. 5 februari 2002, JV 2002/117, in welke uitspraak het EHRM overweegt dat:

"79. The Court considers that the notion of an effective remedy under Article 13 requires that the remedy may prevent the execution of measures that are contrary to the Convention and whose effects are potentially irreversible."

Uit deze uitspraken blijkt onomstotelijk dat de mogelijkheid tot de rechtsherstel een wezenlijk onderdeel van artikel 13 EVRM is en dat hieraan alleen kan worden voldaan wanneer er sprake is van een effectief rechtsmiddel. Nu geïntimeerde appellant ongewoont heeft verklaard, weshalve de rechtbank niet inhoudelijk de asielprocedure zou mogen toetsen op basis van de vaststaande jurisprudentie wordt het hebben van een effectief rechtsmiddel tegen een negatief besluit in de asielprocedure (welke asielprocedure al negen en een half jaar loopt) van appellant afgenomen.

MULLER & VAN DEN HEUVEL

ADVOCATEN

Verder wordt opgemerkt dat nu bij een combinatie van verblijfsbeëindiging en ongewenstverklaring zoals in casu aan de orde is, appellant geen rechtmatig verblijf meer zou kunnen hebben op grond van artikel 8 Vreemdelingenwet, zoals uit de vaststaande jurisprudentie blijkt, op grond waarvan hem de rechtsplicht rust Nederland te verlaten. Ook tegen deze rechtsplicht kan appellant niet opkomen. Appellant hier pas tegen opkomen op het moment dat hij niet langer ongewenst is verklaard.

2. Alhoewel de rechtbank het in haar uitspraak doet voorkomen alsof de uitspraken van uw Afdeling d.d. 6 juli 2006 haar verder geen keuze laten met betrekking tot het niet ontvankelijk verklaren van het beroep van appelland, biedt de rechtspraak uit het algemene bestuursrecht wel mogelijkheden om tot een andere uitkomst te komen. Hierbij wordt verwezen naar een uitspraak van uw Afdeling d.d. 10 juli 2002 (AB kort 527). In deze zaak betrof het het verlenen van een subsidie, en het vaststellen van een subsidie. In deze zaak is bepaald dat zelfs het in rechte ontastbaar worden van een vaststelling niet afdoet aan het belang bij de procedure tegen de verlening van die subsidie. Noopt die procedure tot een hogere verlening dan zal een nieuw verleningsbesluit en dus ook weer een nieuw vaststellingsbesluit genomen moeten worden, door het besluit tot vaststelling van de subsidie is het procesbelang bij de verlening echter nog niet ontvallen.

Voorts wordt opgemerkt dat uw Afdeling tot juli 2006 altijd rechtsbelang heeft aangenomen in zaken als de onderhavige. De reden voor het omgaan van de Afdeling op dit gebied is onduidelijk. Voorts wordt gesteld dat in bestuursrechtelijke procedure, de situatie uitzonderlijk is te noemen dat wanneer een besluit nog geen formele rechtskracht heeft in de ene procedure dat kan worden ontkracht in de andere procedure.

3. Appellant benadrukt hier tevens bij dat door de niet ontvankelijkheidsverklaring van het beroep, hem de mogelijkheid van de serieuze toetsing van asielmotieven in de asielprocedure wordt ontnomen, nu zelfs indien de ongewenstverklaring zou worden ingetrokken, appelland bij een eventuele herhaalde aanvraag artikel 4:6 Awb tegengeworpen zal krijgen. Dat betekent dat nu duidelijk uit de asielprocedure blijkt dat geïntimeerde met ingang van de datum aanvraag aan appelland een verblijfsvergunning asiel had moeten verlenen, weshalve appelland nooit ongewenst had mogen worden verklaard op grond van artikel 67 Vreemdelingenwet, het goed mogelijk is dat de grondslagen in de asielprocedure niet meer tot zijn recht komen omdat het geen nova zijn in de zin van 4.6. Dit betekent dat het niet ontvankelijk verklaren van het beroep wegens het gebrek aan belang niet alleen in strijd is met artikel 3, artikel 13 van het EVRM maar ook met de bepalingen in het Vluchtelingenverdrag en de Vreemdelingenwetgeving die zien op de toekenning van verblijfsstatussen wanneer men vrees voor vervolging heeft.

MULLER & VAN DEN HEUVEL

ADVOCATEN

Zoals uit het bovenstaande blijkt had de rechtbank het beroep ontvankelijk dienen te verklaren dan wel is de niet-ontvankelijkheidsverklaring van het beroep door de rechtbank in strijd met de internationale wet en regelgeving waaronder het Vluchtelingenverdrag maar ook met de Nederlandse Vreemdelingenwetgeving.

Nu deze grieven dienen te slagen dient de uitspraak van de rechtbank te 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Haarlem d.d. 22 juni 2007 te worden vernietigd.

Het is op deze gronden dat appellant concludeert, dat het de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State moge behagen het onderhavige hoger beroepsschrift gegrond te verklaren, het vonnis van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Haarlem, AWB 07 / 11963, uitgesproken op 22 juni 2007 en verzonden op 22 juni 2007 tussen appellant als eiser en geïntimeerde als verweerder, te vernietigen en geïntimeerde te veroordelen in de kosten van de procedure.

Gouda, 17 juli 2007

Gemachtigde